

24 Φεβρουαρίου, 1990

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 55/88).

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Σύνταξη — Η
Εγκύκλιος 491/79 — Ερμηνεία των προνοιών της από τη νομολο-
γία — Εφαρμογή των πορισμάτων στην κριθείσα περίπτωση — Πε-
ριστάσεις εγκυρότητας των κριθέντων εκθέσεων.

5

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις Προϊσταμένου —
Απαίτηση πρακτικού και αιτιολόγηση — Διαφοροποίηση της εξε-
τασθείσας υπόθεσης από εκείνες όπου οι συστάσεις ακυρώθηκαν —
Περιστάσεις.

10

Αίτηση Ακυρώσεως — Λόγοι ακυρώσεως — Έκδηλη υπεροχή —
Έννοια και εφαρμογή της.

Ο αιτητής αμφισβήτησε την προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέ-
ρους σε Κτηματολογικό Λειτουργό, 1ης Τάξης.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-
φάσισε ότι:

1. Η εγκύκλιος 491/89 και οι πρόνοιές της, υπήρξαν κατ' επανά-
ληψη αντικείμενο δικαστικής εξέτασης. Στην απόφαση **Republic**
v. Argyrides (1987) 3 C.L.R. 1092, είχε γίνει δεκτό ότι η εγκύ-
κλιος περιέχει κανονιστικές διατάξεις που η τήρησή τους, επι-
βάλλεται από την αρχή της νομιμότητας. Αργότερα στην υπόθε-

20

ση *Sekkides v. Republic* (1988) 3(C) C.L.R. 2136, αποφασίστηκε από την Ολομέλεια ότι η μη συμμόρφωση προς τις πρόνοιες του Κανονισμού 9, δε συνεπάγεται κατ' ανάγκη την ακυρότητα της εμπιστευτικής έκθεσης ή της απόφασης που στηρίχτηκε στην έκθεση. Η ακυρότητα επέρχεται μόνο όταν η παρατυπία είναι ουσιώδης (Βλ. επίσης *Ανδρέας Στυλιανού κ.ά. v. Δημοκρατίας* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2802. Στην υπόθεση *Papatryfonos v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1882 είχε αποφασιστεί ότι η παρατυπία είναι ουσιώδης όταν επηρεάζει την ουσία της πράξεως.

Στην προκειμένη περίπτωση, η επέμβαση του προσυπογράφοντος λειτουργού δεν μετέβαλε με κανένα τρόπο την εικόνα υπηρεσίας του υπαλλήλου. Τόσον πριν όσο και μετά την τροποποίηση, η γενική κατάταξη του ενδιαφερομένου μέρους ήταν "εξαιρετος". Όπως προκύπτει από τη νομολογία στην εκτίμηση της αξίας των υποψηφίων με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις, σημασία έχει η γενική βαθμολογία και όχι η επί μέρους. (*The Republic of Cyprus and Another v. Georghios Kastellanos* (1988) 3(C) C.L.R. 2249 και *Georgios Haris v. The Republic* (1989) 3(A) C.L.R. 147). Επομένως, δεν υπήρξε παρατυπία κατά την έννοια που οδηγεί, σύμφωνα με τη νομολογία, σε ακυρότητα της έκθεσης. Εν πάση περιπτώσει, έχουμε ως δεδομένο ότι και η παρατυπία αυτή, θεραπεύτηκε από την ίδια την Ε.Δ.Υ. που αγνόησε τις αλλαγές που είχε επιφέρει ο προσυπογράφων λειτουργός. Η έκθεση για το 1986, έγινε δεκτή στο σύνολό της. Και πάλι ορθά. Η πλήρωση του κενού με την επιστολή της Ε.Δ.Υ. στον προσυπογράφοντα λειτουργό και τη μεταγενέστερη συνεννόηση μεταξύ των δύο λειτουργών, διασώζει το κύρος της έκθεσης.

2. Η αναφορά για τις συστάσεις του διευθυντή του τμήματος στα πρακτικά της Επιτροπής, έχει ως εξής: "Για τη θέση στον Κλάδο Χαρτογραφίας-Φωτολιθογραφίας, συστήνεται με βάση το σύνολο των καθιερωμένων κριτηρίων, ο Επίκτιτος Παπακωνσταντίνου".

Το Ανώτατο Δικαστήριο, σε σειρά αποφάσεών του, έχει τονίσει ότι η απουσία οποιουδήποτε πρακτικού ή σημείωσης ως προς το περιεχόμενο των απόψεων ή συστάσεων των διευθυντών, αποστερεί από το δικαστήριο, τη δυνατότητα άσκησης δικαστικού ελέγχου και διαπίστωσης του πραγματικού καθεστώτος και της σημασίας των γεγονότων, αναφορικά με την καταλληλότητα των υποψηφίων και αποτελεί λόγον ακυρώσεως.

Σημειώνεται όμως, ότι στις αποφάσεις αυτές, δεν υπήρχε τίπο-

τε για το περιεχόμενο της αξιολόγησης των υπηρεσιακών παραγόντων. Αντίθετα, στη συγκεκριμένη υπόθεση, αναγράφεται στα πρακτικά, ότι οι κρίσεις και οι συστάσεις, έγιναν με “βάση το σύνολο των καθιερωμένων κριτηρίων”. Είναι φανερό ότι η φράση αναφέρεται στα κριτήρια που καθορίζει ο νόμος και αυτό αποτελεί επαρκή προσδιορισμό των κριτηρίων που λήφθηκαν υπόψη.

5

3. Η έννοια της “έκδηλης υπεροχής” που απαιτείται να συντρέχει για να θεωρηθεί ο αιτητής ως πλέον κατάλληλος υποψήφιος, έχει καθοριστεί από το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση **Hadjiannou v. The Republic** (1983) 3 C.L.R. 1041. Από τα στοιχεία των υποψηφίων δεν προκύπτει ότι η κρίση της Επιτροπής και η αξιολόγηση των υποψηφίων ήταν επισφαλής. Το ενδιαφερόμενο μέρος, υπερέχει του αιτητή και ορθά επελέγη από την Επιτροπή.

10

15

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

20

Republic v. Argyrides (1987) 3(B) C.L.R. 1092,

Sekkides v. Republic (1988) 3(C) C.L.R. 2136,

25

Στυλιανού και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2802,

Papatryfonos v. Republic (1987) 3(C) C.L.R. 1882,

Republic and Another v. Kastellanos (1988) 3(C) C.L.R. 2249,

30

Haris v. Republic (1989) 3(A) C.L.R. 147,

Βασιλείου και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2503,

35

Κωνσταντινίδης ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 455,

Κυπριανίδης ν. Α.Η.Κ. (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1526,

Γαβριηλίδης ν. Α.Η.Κ. (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 585,

40

Παπαλουκά και Άλλοι ν. Επιτροπής Σιτηρών Κύπρου (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2425,

Hadjiannou v. Republic (1983) 3(B) C.L.R. 1041.

Προσφυγή.

5 Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία προήχθηκε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο στη θέση Κτηματολογικού Λειτουργού, 1ης Τάξεως (Χαρτογραφία και Φωτολιθογραφία) Τμήμα Κτηματολογίου και Χωρομετρίας, αντί του αιτητή.

10

Α. Παπαφιλίππου, για τον Αιτητή.

Π. Χατζηδημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

15

Α. Παντελίδης, για το Ενδιαφερόμενο μέρος.

Cur. adv. vult.

20 ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Ο αιτητής και το ενδιαφερόμενο μέρος ήταν μεταξύ των υποψηφίων για την πλήρωση μιας κενής μόνιμης θέσεως Κτηματολογικού Λειτουργού 1ης Τάξεως (Χαρτογραφίας και Φωτολιθογραφίας), Τμήμα Κτηματολογίου και Χωρομετρίας. Επρόκειτο για θέση προαγωγής και η Τμηματική Επιτροπή που συστάθηκε δυνάμει των προνοιών του άρθρου 36 των

25 Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμων 1967-1986, σύστησε στο πόρισμα της ως καταλληλότερους για την πιο πάνω θέση τέσσερις υποψηφίους ανάμεσα στους οποίους τον αιτητή και το ενδιαφερόμενο μέρος (Βλ. Παράρτημα 4 στην ένσταση).

30

Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, συνήλθε αρχικά στις 8.10.87 και στη συνέχεια στις 12.10.87, παρόντος και του Διευθυντή του Τμήματος Κτηματολογίου και Χωρομετρίας και αφού εξέτασε τα ουσιαστικά στοιχεία και άκουσε τις απόψεις και συστάσεις του Διευθυντή, επέλεξε ως καταλληλότερο για προαγωγή το ενδιαφερόμενο μέρος, Επίκτιητο Παπακωνσταντίνου. Η απόφαση αυτή, δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας στις 20.11.87.

35

40 Η προσφυγή στρέφεται εναντίον αυτής της απόφασης και ζητεί την ακύρωσή της για λόγους που αφορούν τόσο τη διαδικασία που ακολουθήθηκε όσο και την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής, στην ουσιαστική εκτίμηση των υποψηφίων. Ειδικότερα, ο αιτητής ισχυρίζεται:

- 1) Παραγνώριση της υπεροχής του σε προσόντα, αρχαιότητα, αξία και πείρα.
- 2) Συμπερίληψη στην κρίση της Επιτροπής εμπιστευτικών εκθέσεων που ήσαν πλημμελείς και/ή που είχαν ετοιμαστεί κατά παράβαση των προνοιών της εγκυκλίου 491/79. 5
- 3) Παράλειψη αναφοράς και καταγραφής των κρίσεων και συστάσεων του Διευθυντή στις οποίες στηρίχτηκε η απόφαση της Επιτροπής. 10
- 4) Μη δέουσα έρευνα των προσόντων του αιτητή.

Ο λόγος που αφορά την ουσία της υπόθεσης, την αξία δηλαδή και καταλληλότητα των υποψηφίων, θα εξεταστεί ως τελευταίο θέμα στην απόφαση αυτή. 15

Οι εμπιστευτικές εκθέσεις

Είναι ισχυρισμός του αιτητή, ότι η επίδικη απόφαση, είναι πλημμελής επειδή στηρίχτηκε σε εμπιστευτικές εκθέσεις που πάσχουν ή που παραβιάζουν τις διατάξεις της εγκυκλίου 491/79. 20

Ειδικότερη αναφορά γίνεται στις εμπιστευτικές εκθέσεις, για τα έτη 1984, 1985 και 1986 και το επιχείρημα τεκμηριώνεται στους κανονισμούς 9 και 7(ε) της εγκυκλίου 491/79, που προνοούν για τα καθήκοντα και υποχρεώσεις του αξιολογούντος και προσυπογράφοντος λειτουργού. 25

Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του αιτητή στην εμπιστευτική έκθεση του 1984, το ενδιαφερόμενο μέρος, ενώ είχε αξιολογηθεί από τον αξιολογούντα λειτουργό με δέκα "εξαιρετος" και δύο "λίαν καλός", ο προσυπογράφων λειτουργός, μετέβαλε την βαθμολογία σε δώδεκα "εξαιρετος", χωρίς να αιτιολογήσει την αξιολόγηση του, όπως απαιτούν οι πρόνοιες του κανονισμού 9 της εγκυκλίου 491/79. Ο ίδιος ο ισχυρισμός προβάλλεται και αναφορικά με την εμπιστευτική έκθεση για το 1986, όπου ο προσυπογράφων λειτουργός είχε μεταβάλει τη βαθμολογία του ενδιαφερόμενου μέρους από έντεκα "εξαιρετος" και ένα "λίαν καλός" σε δώδεκα "εξαιρετος". 30
35
40

Σημειώνεται ωστόσο, ότι και στις δύο περιπτώσεις, η Ε.Δ.Υ., επεσήμανε την παρατυπία και με επιστολή της ημερομηνίας 6.7.87, ζήτησε να υπάρξει συμμόρφωση με τις πρόνοιες της εγκυ-

κλίου και να δηλωθεί κατά πόσο ο προσυπογράφων λειτουργός, πριν προχωρήσει στις τροποποιήσεις του, είχε συζητήσει το θέμα με τον αξιολογούντα λειτουργό. Ύστερα από τις εξηγήσεις που δόθηκαν από τον προσυπογράφοντα λειτουργό, στην επιστολή του με ημερομηνία 7.8.87, η Ε.Δ.Υ., αγνόησε τις τροποποιήσεις για την έκθεση του 1984 και στηρίχτηκε μόνο στη βαθμολογία του αξιολογούντος λειτουργού. Σε ό,τι αφορά την έκθεση του 1986, η Ε.Δ.Υ., έκρινε ότι είχε υπάρξει συμμόρφωση προς τη σχετική κανονιστική διάταξη και την έλαβε υπόψη στο σύνολό της.

Η εγκύκλιος 491/79 και οι πρόνοιες της, υπήρξαν κατ' επανάληψη αντικείμενο δικαστικής εξέτασης. Στην απόφαση **Republic v. Argyrides** (1987) 3 C.L.R. 1092, είχε γίνει δεκτό ότι η εγκύκλιος περιέχει κανονιστικές διατάξεις που η τήρησή τους, επιβάλλεται από την αρχή της νομιμότητας. Αργότερα στην υπόθεση **Sekkides v. Republic** (1988) 3(C) C.L.R. 2136, αποφασίστηκε από την Ολομέλεια ότι η μη συμμόρφωση προς τις πρόνοιες του Κανονισμού 9, δε συνεπάγεται κατ'ανάγκη την ακυρότητα της εμπιστευτικής έκθεσης ή της απόφασης που στηρίχτηκε στην έκθεση. Η ακυρότητα επέρχεται μόνο όταν η παρατυπία είναι ουσιώδης (Βλ. επίσης **Ανδρέας Στυλιανού κ.ά. ν. Δημοκρατίας** (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2802). Στην υπόθεση **Papatryfonos v. Republic** (1987) 3 C.L.R. 1882 είχε αποφασιστεί ότι η παρατυπία είναι ουσιώδης όταν επηρεάζει την ουσία της πράξεως.

Στην προκείμενη περίπτωση, η επέμβαση του προσυπογράφοντος λειτουργού δεν μετέβαλε με κανένα τρόπο την εικόνα υπηρεσίας του υπαλλήλου. Τόσο πριν όσο και μετά την τροποποίηση, η γενική κατάσταση του ενδιαφερόμενου μέρους ήταν "εξαιρετος". Όπως προκύπτει από τη νομολογία στην εκτίμηση της αξίας των υποψηφίων με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις, σημασία έχει η γενική βαθμολογία και όχι η επί μέρους. (**The Republic of Cyprus and Another v. Georghios Kastellanos** (1988) 3(C) C.L.R. 2249 και **Georghios Haris v. The Republic** (1989) 3(A) C.L.R. 147). Επομένως, δεν υπήρξε παρατυπία κατά την έννοια που οδηγεί, σύμφωνα με τη νομολογία, σε ακυρότητα της έκθεσης. Εν πάση περιπτώσει, έχουμε ως δεδομένο ότι και η παρατυπία αυτή, θεράπευτηκε από την ίδια την Ε.Δ.Υ. που αγνόησε τις αλλαγές που είχε επιφέρει ο προσυπογράφων λειτουργός.

Η διαδικασία που ακολουθήθηκε στο σημείο αυτό - η παραγνώριση δηλαδή της αξιολόγησης του προσυπογράφοντος λειτουργού - δεν προσβάλλεται από τον αιτητή. Εν τούτοις, θα ήθελα να παραπέμψω και στην απόφαση του Δικαστηρίου αυτού,

στην υπόθεση *Χαράλαμπος Βασιλείου ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2503, όπου έγινε δεκτή η ευχέρεια της Επιτροπής να περιορίζει την κρίση της στις απόψεις του αξιολογούντος λειτουργού, σε περιπτώσεις επουσιώδους παρατυπίας, που δεν συνεπάγεται επιπτώσεις στη γενικότερη έκβαση της διαδικασίας.

5

Με βάση τις αρχές που αναλύθηκαν πιο πάνω, καταλήγω ότι η Ε.Δ.Υ. χρησιμοποίησε ορθά την εμπιστευτική έκθεση για το 1984 και δεν υπάρχει λόγος ή περιθώριο για παρέμβαση του Δικαστηρίου.

10

Η έκθεση για το 1986, έγινε δεκτή στο σύνολο της. Και πάλι ορθά κατά τη γνώμη μου. Η πλήρωση του κενού με την επιστολή της Ε.Δ.Υ. στον προσυπογράφοντα λειτουργό και τη μεταγενέστερη συνεννόηση μεταξύ των δύο λειτουργών, διασώζει το κύρος της έκθεσης (*Ιωάννης Ν. Κωνσταντινίδης ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 455).

15

Για την έκθεση του 1985, παρά τους ισχυρισμούς του αιτητή, δεν υπάρχει οτιδήποτε που να υποδηλεί οποιαδήποτε παρέμβαση του προσυπογράφοντος λειτουργού ή παρέκκλιση από τους κανονισμούς. Κατά συνέπεια, ο λόγος που αφορά την εγκυρότητα των εμπιστευτικών εκθέσεων, δεν μπορεί να ευσταθήσει και απορρίπτεται ως αβάσιμος.

20

25

Οι συστάσεις του Διευθυντή

Ο λόγος αυτός για την ακύρωση της πράξεως στηρίζεται στην λακωνική αναφορά στα πρακτικά της Επιτροπής των συστάσεων που υπέβαλε ο διευθυντής του Τμήματος στη συνεδρία της Επιτροπής στις 12.10.87. Συμπληρωματικά, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι οι συστάσεις είναι πλημμελείς επειδή στηρίχτηκαν στις "παράνομες" εμπιστευτικές εκθέσεις του ενδιαφερόμενου μέρους, για τα έτη 1985-86 και εν πάση περιπτώσει, είναι αντίθετες προς τα πραγματικά γεγονότα.

30

35

Το θέμα των εμπιστευτικών εκθέσεων του ενδιαφερόμενου μέρους, έχει ήδη εξεταστεί και επομένως το σημείο που εγείρει ο αιτητής, ως προέκταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, απορρίπτεται.

40

Η αναφορά για τις συστάσεις του διευθυντή του τμήματος στα πρακτικά της Επιτροπής, έχει ως εξής: "Για τη θέση στον Κλάδο Χαρτογραφίας-Φωτολιθογραφίας, συστήνεται με βάση το σύνολο των καθιερωμένων κριτηρίων, ο Επίκτητος Παπα-

κωνσταντίνου".

5 Το Ανώτατο Δικαστήριο, σε σειρά αποφάσεων του, έχει τονίσει ότι η απουσία οποιουδήποτε πρακτικού ή σημείωσης ως προς το περιεχόμενο των απόψεων ή συστάσεων των διευθυντών, αποστερεί από το δικαστήριο, τη δυνατότητα άσκησης δικαστικού ελέγχου και διαπίστωσης του πραγματικού καθεστώτος και της σημασίας των γεγονότων, αναφορικά με την καταλληλότητα των υποψηφίων και αποτελεί λόγον ακυρώσεως (**Ανδρέας Κυπριανίδης ν. Α.Η.Κ.** (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1526 και **Γαβριηλίδης ν. Α.Η.Κ.** (1989) 3(Β) Α.Α.Δ. 585).

15 Σημειώνεται όμως, ότι στις αποφάσεις αυτές, δεν υπήρχε τίποτε για το περιεχόμενο της αξιολόγησης των υπηρεσιακών παραγόντων. Αντίθετα, στη συγκεκριμένη υπόθεση, αναγράφεται στα πρακτικά, ότι οι κρίσεις και οι συστάσεις, έγιναν με "βάση το σύνολο των καθιερωμένων κριτηρίων". Είναι φανερό ότι η φράση αναφέρεται στα κριτήρια που καθορίζει ο νόμος και κατά τη γνώμη μου, αποτελεί επαρκή προσδιορισμό των κριτηρίων που λήφθηκαν υπόψη. Επομένως, δε διαπιστώνεται το κενό που είχε οδηγήσει σε ακύρωση των αποφάσεων που αναφέρονται πιο πάνω (Βλ. επίσης, **Λουκάς Παπαλουκά κ.ά. ν. Επιτροπής Σιτηρών** (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2425).

25 Δεν μπορώ εξάλλου να δεχτώ τους ισχυρισμούς ότι οι συστάσεις του προϊσταμένου δεν αποδίδουν την πραγματική κατάσταση για τους υποψηφίους, όπως προκύπτει από τους φακέλους. Συγκριτική μελέτη των υπηρεσιακών τους στοιχείων και εκθέσεων, καταδεικνύει ότι το ενδιαφερόμενο μέρος, είχε καλύτερες εμπιστευτικές εκθέσεις (το 1979 είχε κριθεί ως "εξαιρετος" και ο αιτητής "λίαν καλός"), προηγείται σε αρχαιότητα κατά ένα χρόνο και τέσσερις μήνες και είναι κάτοχος πανεπιστημιακού τίτλου.

35 Επομένως, δεν υπάρχει τίποτε που να καθιστά τη σύσταση του Διευθυντή του Τμήματος αβάσιμη ή αντίθετη προς τα δεδομένα των υπηρεσιακών φακέλων.

Η υπεροχή του αιτητή

40 Η έννοια της "έκδηλης υπεροχής" που απαιτείται να συντρέχει για να θεωρηθεί ο αιτητής ως πλέον κατάλληλος υποψήφιος, έχει καθοριστεί από το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση **Hadjiioannou ν. The Republic** (1983) 3 C.L.R. 1041. Από στοιχεία των υποψηφίων, όπως και ενωρίτερα έχει αναφερθεί στην απόφαση

ση αυτή, δεν προκύπτει ότι η κρίση της Επιτροπής και η αξιολόγηση των υποψηφίων ήταν επισφαλής. Το Ενδιαφερόμενο μέρος, υπερέρχει του αιτητή και ορθά επελέγη από την Επιτροπή.

Στο σημείο αυτό, πρέπει να προστεθεί ότι δεν κρίνεται ορθός ο ισχυρισμός του αιτητή ότι η Ε.Δ.Υ. παρέλειψε να λάβει υπόψη τα διπλώματα του αιτητή που δυνάμει του σχεδίου υπηρεσίας αποτελούσαν πλεονέκτημα, ή να προβεί στη δέουσα έρευνα αναφορικά με αυτά. Ο αιτητής, είναι κάτοχος του Diploma of Advanced Vocational Training as Cartographer, που όπως φαίνεται στον προσωπικό του φάκελο (ερυθρό 37), ήταν διάρκειας 11 μηνών. Δεν αποτελεί Πανεπιστημιακό δίπλωμα ή τίτλο ή ισότιμο προσόν κατά την έννοια της παραγράφου 3 των απαιτούμενων προσόντων στο σχέδιο υπηρεσίας.

Η Επιτροπή είχε ενώπιόν της τη δήλωση του Διευθυντή του Τμήματος, ότι "κανένας από τους υποψηφίους δεν διαθέτει το πλεονέκτημα", καθώς και τα στοιχεία των υποψηφίων. Από τα πρακτικά εξάλλου - Παράρτημα 6 σελίδα 10 - προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε εξετάσει τα προσόντα των υποψηφίων και κατά πόσον διέθεταν το απαιτούμενο από τα σχέδια υπηρεσίας πλεονέκτημα, με βάση τα "ενώπιόν της στοιχεία".

Καταλήγω ότι ο αιτητής απέτυχε να αποδείξει οποιοδήποτε λόγο για επέμβαση του Δικαστηρίου και ακύρωση της επίδικης απόφασης.

Η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται. Δεν επιδικάζονται έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.